

Prof. dr hab. Barbara Bokus

Warszawa, 29 lutego 2020r.

Wydział Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego

Katedra Psychologii Poznawczej i Neurokognitywistyki

Recenzja rozprawy doktorskiej
Mgr Agnieszki Młyniec (Uniwersytet SWPS)
na temat
NARRACYJNA KONTROLA ZACHOWANIA
W OBSZARZE STUDIOWANIA I BLISKICH ZWIĄZKÓW

Rozprawa doktorska Pani Mgr Agnieszki Młyniec pt. *NARRACYJNA KONTROLA ZACHOWANIA W OBSZARZE STUDIOWANIA I BLISKICH ZWIĄZKÓW* przygotowana została pod kierunkiem Profesora Jerzego Trzebińskiego w SWPS Uniwersytecie Humanistycznospołecznym w Warszawie. Z dużą przyjemnością przeczytałam tekst tej rozprawy. Stanowi przykład świetnie zorganizowanej pracy teoretyczno-empirycznej. Uprzedzając argumenty dowodzące walorów pracy, już teraz chciałabym zasygnalizować, że rozprawa powinna być wydana drukiem. Wnosi bowiem niezaprzeczalny wkład w problematykę psychologii narracji.

Narracyjna kontrola zachowania łączona jest z **procesami poznawczymi i motywacyjnymi jednostki, które regulowane są przez zaktywizowany poznawczy model rozwijającej się osobistej historii**. Celem badań było poznanie charakterystyki tych procesów, a także zrozumienie sposobów i okoliczności, w jakich zwiększają one efektywność radzenia sobie z życiowym wyzwaniem w postaci studiowania lub ułożenia sobie satysfakcjonującej relacji z partnerem (str. 8). Ten cel udało się w pracy w pełni zrealizować.

Zgodnie z Ustawą rozprawa doktorska powinna spełniać trzy podstawowe kryteria:

po pierwsze, doktorat ma potwierdzać ogólną wiedzę teoretyczną Kandydata/ki w danej dyscyplinie naukowej;

po drugie, rozprawa powinna zawierać oryginalne rozwiązanie pewnego problemu naukowego;

po trzecie, rozprawa powinna również dowodzić, że Kandydat/ka do stopnia naukowego doktora ma umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

Na wstępie odniosę się do kryterium dotyczącego wiedzy teoretycznej zaprezentowanej w rozprawie przez Panią Magister Agnieszkę Młyniec.

Ocena wiedzy teoretycznej Kandydatki w dyscyplinie psychologia

Rozprawa Pani Agnieszki Młyniec liczy 398 stron. Wstęp teoretyczny pomieszczony jest na 112 stronach i kończy się sformulowaniem hipotez teoretycznych, które wyrosły na gruncie **teorii Narracyjnej Kontroli Zachowania** autorstwa Jerzego Trzebińskiego. Żeby przybliżyć tę teorię, Doktorantka przedstawia najpierw narrację jako system wiedzy. Podział na wiedzę narracyjną i naukową przytacza, sięgając do Labouvie-Vief koncepcji *mythos–logos*, Freuda nieświadomych procesów pierwotnych i świadomych procesów wtórnych, Epsteina doświadczeniowego i racjonalnego systemu przetwarzania informacji czy Brunera paradygmatycznego i narracyjnego trybu myślenia. Przybliża „prawdę narracyjną”, która nie jest prawdą obiektywną, a subiektywnym spojrzeniem na świat i osobiste doświadczenia, a osobista historia stwarza ramy interpretacyjne dla rozumienia i oceny doświadczeń jednostki (Trzebiński, 2002).

Za Promotorem Mgr Agnieszka Młyniec uznaje, że osobista historia ma moc kształtowania tożsamości Ja i jest nierozzerwalnie związana z historią innych osób (Trzebiński, 2002, s. 17). Podobnie jak Promotor stoi na stanowisku, że teoria Narracyjnej Kontroli Zachowania nie odwołuje się do historii życia (*life story*) jako całości (...), a bliżej jej do osobistej historii w rozumieniu wątku narracyjnego dotyczącego określonego obszaru życia (Lumsden, 2013), w którym bohater ma określone pragnienia i dążenia, tworzy plany oraz realizuje specyficzne cele związane z konkretnym zadaniem życiowym (tu cytuję ważne twierdzenie rozprawy ze str. 19).

Jestem pełna podziwu dla treści bardzo dobrze zorganizowanego fragmentu rozprawy o zadaniach życiowych jako specyficznego rodzaju celów jednostki i o sprawności mechanizmów kontroli poznawczej jako moderatora związku między intencją i działaniem (zob. rozróżnienie orientacji na działanie i na stan). Ważne z teoretycznego punktu widzenia było przytoczenie modelu faz procesu działania (Heckhausen i Gollwitzer, 1987) i ukazanie różnic między aktywacją nastawienia deliberacyjnego (realistyczna ocena posiadanej kontroli zachowania) i nastawienia implementacyjnego (dającego złudzenie posiadania kontroli). Tę część rozprawy wzbogaca istotnie model Cantor (1990), w którym za kontrolę zachowania odpowiadają poznawcze komponenty osobowości: schematy, zadania i strategie. Zaproponowany przez Cantor (1990) schemat jako nadrzędny mechanizm kontroli zachowania znajduje odzwierciedlenie w schemacie narracyjnym, który według Trzebińskiego (2002) steruje w uporządkowany sposób interpretacjami świata. Naturalną poznawczą ramą dla interpretacji codziennych doświadczeń związanych z osobistymi intencjami, pragnieniami, planami i celami jest schemat autonarracyjny. Narracja umożliwia realizację potrzeby celowości własnych działań. Przytaczane przez Doktorantkę badania w Zespole Profesora Trzebińskiego wskazują na istnienie związku między sposobem ujmowania w formę historii osobistych doświadczeń a strategią działania.

Nie ulega wątpliwości, że ujmowanie doświadczeń – czy to negatywnych (Niederhoffer i Pennebaker, 2009) czy pozytywnych (np. Burton i King, 2008) w osobistej historii wpływa na zachowanie. Ale Doktorantka pyta o mechanizm tej zależności. Zakłada, że w wyniku pisania osobistej historii ważnego wyzwania życiowego (*life-task*) dochodzi do aktywacji poznawczej reprezentacji rozwijającej się historii, która reguluje procesy poznawcze, emocjonalne i motywacyjne sterujące zachowaniem. Aktywacja poznawczego modelu rozwijającej się historii uruchamia:

- (1) mentalną podróż w czasie polegającą na symulowaniu przyszłych zdarzeń,
- (2) planowanie mające postać scenariuszy możliwych historii,
- (3) przeżywanie i rozumienie przyszłych zdarzeń w kontekście przeszłych i obecnych komplikacji (mentalne kontrastowanie),
- (4) zwiększenie kontroli poznawczej nad zachowaniem.

Przywołując stanowisko Bungaarda (2007) o tym, że schemat narracyjny jest podstawowym schematem poznawczym, ponieważ jest głęboko zakorzeniony w doświadczeniu percepcyjnym, Autorka mogłaby pójść krok dalej. Mogłaby przytoczyć współczesne badania z zakresu psychologii rozwojowej. Szkoda, że przy okazji akcentowania intencjonalności działań brakuje w pracy istotnego odwołania się do wczesnej teleologiczności dziecięcej (Woodward i in., 1998; Sommerville i in. 2005; Csibra i Gergely, 2003 i in.), a także do wczesnego odróżniania u dzieci zachowań intencjonalnych od tych, które noszą znamiona przypadkowości (Schwier i in. , 2006). Przygotowując pracę do druku niewątpliwie należałoby uzupełnić tekst rozprawy o te dowody ze współczesnych badań psychologii rozwojowej. Badania te pokazują, jak ważny jest cel już dla dzieci w pierwszej połowie pierwszego roku życia. Niemowlęta już w pierwszym roku życia dysponują specyficznym systemem reprezentacji działań celowych, tj. „nastawieniem teleologicznym” albo „naiwną teorią racjonalnych działań” . System ten koduje informacje na temat trzech elementów interpretowanego zdarzenia:

- celu działania,
- przebiegu działania
- ograniczeń sytuacyjnych.

Skoro interpretowanie zdarzeń jako intencjonalnych to podstawa narracyjnej potrzeby nadawania znaczenia doświadczeniom, to wiedza o wczesnej teleologiczności dziecięcej powinna być w pracy zasygnalizowana. Ale nawet bez tego wątku część teoretyczną rozprawy oceniam bardzo wysoko. Pokazuje wieloaspektowość rozważań Autorki na temat rozumienia rzeczywistości, który to proces ma postać rozwijającego się w czasie opowiadania (s. 76). Autorka korzysta z bogatej literatury (zob. pozycje bibliograficzne na stronach 384-398).

Część teoretyczną rozprawy, która ujawnia niebagatelną wiedzę Doktorantki dotyczącą psychologii narracji, kończy przedstawienie hipotez teoretycznych, które weryfikowano w badaniach w modelu eksperymentalnym podłużnym z udziałem studentów psychologii Uniwersytetu SWPS z filii w Warszawie, Sopocie, Poznaniu i Wrocławiu. Dwie trzecie badań prowadzono w ramach grantu NCN pt. *Narracyjna Kontrola Zachowania* kierowanego przez Promotora rozprawy, a jedną trzecią w ramach projektów BST.

W badaniach pilotażowych przetestowano narzędzia w postaci instrukcji do oddziaływania narracyjnego (N) i nienarracyjnego (NN) oraz narzędzia do pomiaru poziomu satysfakcji ze studiowania. Testowano też procedurę prowadzenia badania przy użyciu platformy internetowej. Okazało się, że rzetelność kwestionariuszy utworzonych na potrzeby badania była niska, dokonano więc niezbędnych korekt i utworzono np. nową Skalę Kontroli Poznawczej nad Studiowaniem.

Czy rozprawa zawiera oryginalne rozwiązanie problemu naukowego?

Przechodząc do oceny rozprawy pod kątem rozwiązań problemu naukowego, ustosunkuję się do kolejnych badań zaprezentowanych w rozprawie i przedstawię najistotniejsze, moim zdaniem, wyniki przeprowadzonych badań.

Badanie 1. Narracyjna kontrola zachowania a procesy poznawczo-motywacyjne oraz działania w obszarze, którego dotyczy pisana historia

Hipoteza: Narracyjna kontrola zachowania (NAC) wpływa na procesy poznawcze i motywacyjne oraz działania w obszarze życia (tu: studiowania), którego dotyczy pisana historia.

Badanie nie wykazało istotnego wpływu pisania osobistej historii studiowania na poczucie sensu i znaczenia, kontroli poznawczej, autentyczności i lekkości studiowania w kilka dni po oddziaływaniu. Ale niezwykle ciekawe okazało się zróżnicowanie wewnątrz grupy narracyjnej. Okazało się, że osoby różnią się sposobem ujmowania w ramach historii osobistych doświadczeń dotyczących studiowania. Zatrzymano się na analizie tego zróżnicowania. Dowiedziono, że osoby, które piszą historie dobrze zintegrowane i/lub proaktywne mają w obrębie analizowanych zmiennych wyższe wyniki w porównaniu z osobami, które piszą historie słabo zintegrowane i/lub defensywne (s. 144). To bardzo ważny wynik badania.

Chwałę dociekliwość badawczą Doktorantki, próby zrozumienia wyników wbrew postawionej hipotezie, zdawanie sobie sprawy z pewnych ograniczeń przeprowadzonego badania.

Badanie 2. Narracyjna kontrola zachowania a spontaniczne mentalne kontrastowanie i działania w obszarze, którego dotyczy pisana historia

Hipoteza: Narracyjna kontrola zachowania ułatwia spontaniczne kontrastowanie terażniejszości i przyszłości i zwiększa zaangażowanie w działanie w obszarze życia (tu: bliskiego związku), którego dotyczy.

Przeprowadzono eksperymentalne badanie podłużne trwające miesiąc. W I części osoby badane (kobiety) wzięły udział w oddziaływaniu narracyjnym lub nienarracyjnym. Następnie w II i III części badania sprawdzano wpływ manipulacji eksperymentalnej na sposób myślenia o osobistych pragnieniach dotyczących bliskich związków i o realizacjach tych pragnień. Swobodne opisy osobistych pragnień osób badanych oceniało dwóch niezależnych sędziów kompetentnych (na podstawie instrukcji Sevincer i Oettingen, 2013) pod kątem czterech trybów myślenia: (a) mentalne kontrastowanie MC (przyszłość => terażniejszość), (b) odwrotne kontrastowanie OC (terażniejszość => przyszłość), (c) przyszłość P, (d) terażniejszość T.

W badaniu okazało się, że pisanie osobistej historii związku prowadzi do wyboru długofalowej strategii, czyli do wykonywania takich działań, które są ważne dla przyszłości związku (realizacja celów dystalnych). Dowiedziono także, że pisanie osobistej historii, któremu towarzyszy spontaniczne mentalne kontrastowanie, prowadzi do wykonywania większej liczby działań, gdy oczekiwania są wysokie.

Na uwagę w tym i innych badaniach zasługuje modelowa prezentacja schematów badania w każdym z realizowanych projektów. Schematy te są czytelne i pozwalają łatwo na replikę badań.

Badanie 3. Narracyjna kontrola zachowania i mentalne kontrastowanie a działania ludzi w obszarze bliskich związków

Testowano wpływ połączonego oddziaływania narracyjnego i mentalnego kontrastowania na zaangażowanie w działanie i realizację pragnienia w porównaniu z samym mentalnym kontrastowaniem i z samym oddziaływaniem narracyjnym w obszarze bliskich związków.

Hipoteza: Osoby poddane podwójnemu oddziaływaniu (narracja + mentalne kontrastowanie) wykonują większą liczbę działań na rzecz bliskich związków niż osoby z grupy narracyjnej i osoby z grupy mentalnego kontrastowania.

W badaniu 3. zastosowano narzędzie do indukowania trybu mentalnego kontrastowania (przetłumaczone na j. polski). Wyniki badań nie potwierdziły weryfikowanej hipotezy. Osoby poddane podwójnemu oddziaływaniu nie wykonały więcej działań bieżących niż osoby z grupy narracyjnej, ani więcej działań długofalowych niż osoby z grupy mentalnego kontrastowania. Inny wynik okazał się szczególnie ciekawy: poziom oczekiwań istotnie wpływa na liczbę wykonanych działań, i to gdy mentalne kontrastowanie pragnienia jest indukowane eksperymentalnie, jak i wtedy, gdy jest spontanicznie stosowane przez osobę badaną (jak w badaniu 2.). Poziom zaangażowania w działanie na rzecz bliskich związków silniej zależy od proaktywności historii.

Badanie 4. Narracyjna kontrola zachowania i mentalne kontrastowanie a działania ludzi w obszarze studiowania

Testowano wpływ połączonego oddziaływania narracyjnego i mentalnego kontrastowania na zaangażowanie w działanie i realizację pragnienia w porównaniu z samym mentalnym kontrastowaniem i samym oddziaływaniem narracyjnym w obszarze studiowania. Dodatkowo testowano hipotezę dotyczącą wpływu na zachowanie studenta subiektywnego postrzegania przezeń czasu pozostałego do sesji egzaminacyjnej.

Hipoteza: Osoby poddane podwójnemu oddziaływaniu (narracja + mentalne kontrastowanie) wykonują większą liczbę działań w obszarze studiowania niż osoby z grupy narracyjnej i osoby z grupy mentalnego kontrastowania.

Wyniki badań pokazały, że trzy różne rodzaje oddziaływania (narracja, mentalne kontrastowanie pragnień, narracja + mentalne kontrastowanie) prowadzą do innych strategii działania studenckiego, które mają różny wpływ na motywację i kontrolę poznawczą. Największe koszty motywacyjne studiowania w okresie zaliczania semestru ponoszą osoby poddane oddziaływaniu mentalnego kontrastowania. Najmniejsze koszty występują wtedy, gdy pisanie osobistej historii połączy się z mentalnym kontrastowaniem pragnień.

Połączenie dwóch rodzajów oddziaływań (narracja + mentalne kontrastowanie) prowadzi do najbardziej zrównoważonego działania, które zależy od poczucia bliskości sesji egzaminacyjnej. Nie sprawdzano skutków, jakie dla zaliczenia semestru przynosi każda z tych strategii.

Badanie 5: Wpływ oddziaływania narracyjnego na złudzenie planowania oraz wewnętrzną motywację do studiowania

Hipoteza: Integracja przeszłości, teraźniejszości i przyszłości w ramach historii-w-toku ułatwia symulowanie przyszłości w schematach akcji i towarzyszących jej emocji. Przyszłość staje się zatem subiektywnie bliższa (bo bardziej wyrazista poznawczo).

Badanie 5. (wbrew oczekiwaniom) pokazało, że aktywacja osobistej historii nie zmniejsza złudzenia planowania. Wyniki badań w odniesieniu do złudzenia planowania w studiowaniu nie wykazały różnicy między grupą narracyjną i nienarracyjną (rys. 9.9, str. 275). Ale okazało się, że osoby poddane oddziaływaniu narracyjnemu lepiej pamiętały, co należy zrobić i miały wewnętrzną motywację, żeby wykonać zadanie wcześniej. Nie wykazano natomiast istotnych różnic między grupami w atrybucjach przyczyn nieoddania prac studenckich zgodnie z planem.

Zastanawiano się w tym projekcie, czy większa refleksyjność ma związek z wielkością złudzenia planowania. I dowiedziono, że im większa refleksyjność, tym mniejsze złudzenie planowania. Okazało się ponadto, że im większa jest skłonność do rozumienia zdarzeń jako kolejnych etapów realizacji intencji, tym większa refleksyjność. Okazało się również, że im większa skłonność do rozumienia zdarzeń jako kolejnych etapów borykania się z problemem, tym mniejsza refleksyjność. To bardzo ciekawy wynik pracy.

Badanie 6: Wpływ oddziaływania narracyjnego na złudzenie planowania oraz strategie działania

Hipoteza: Pod wpływem aktywacji osobistej historii wybierane są takie strategie działania, które służą kształtowaniu pozytywnej wizji Ja („Jaki(a) chciał(a)bym być?”) i unikaniu realizacji niepożądanego wizji Ja („Jaki(a) nie chciał(a)bym być?”).

W efekcie osoba stosuje konstruktywne i adaptacyjne strategie działania w miejsce nastawionych na ochronę poczucia własnej wartości.

Starano się odpowiedzieć na pytanie, czy pisanie osobistej historii studiowania z podkreśleniem znaczenia doświadczeń z wcześniejszego semestru wpłynie na zmniejszenie złudzenia planowania. Okazało się, że pisanie osobistej historii zwiększa rolę wewnętrznej motywacji do działania, ponieważ cel jest rozumiany w szerszym kontekście toczącej się historii (i uruchamia się wewnętrzna motywacja do działania). Wielkość złudzenia planowania w grupie narracyjnej zależy od cech pisanych historii.

Z badań wynika, że pisanie osobistej historii prowadzi do wzrostu akademickiej koncepcji „bycia dobrym studentem” (koncepcja Ja), mierzonej 8 tygodni po oddziaływaniu. Rośnie przekonanie o byciu zdolnym studentem, który uczy się szybko i łatwo. Rośnie świadomość odpowiedzialności za działania i umiejętność dostrzegania przyczyn porażki we własnej postawie. Maleje tendencja do przypisywania winy za własne zachowanie czynnikom zewnętrznym. Trudno przecenić znaczenie takiego wyniku, tak w perspektywie teoretycznej, jak i z perspektywy psychologii stosowanej.

Czy Kandydatka do stopnia naukowego doktora ujawnia umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej?

Trudno zaprzeczyć, że rozprawa doktorska Mgr Agnieszki Młyniec przynosi oryginalne rozwiązanie problemów naukowych. Liczba postawionych pytań badawczych (ogólnych i bardziej szczegółowych) mogłaby spokojnie stanowić punkt wyjścia dwu lub trzech rozpraw doktorskich. Zastosowane analizy jakościowe i ilościowe zgromadzonego materiału empirycznego świadczą o bardzo dobrym warsztacie badawczym Doktorantki, która swobodnie porusza się też w świecie analiz statystycznych.

Ale w tym punkcie oceny rozprawy doktorskiej p. Mgr Agnieszki Młyniec chciałabym zwrócić uwagę na to, że rozprawa ujawnia jeszcze inne walory Kandydatki do stopnia naukowego doktora. Doktorantka zgromadziła i zastosowała w badaniach wiele nowych narzędzi. Nie chodzi tylko o przetłumaczenie pewnych narzędzi na język polski oraz sprawdzanie ich rzetelności i trafności, ale też o stworzenie od podstaw nowych narzędzi na użytek przeprowadzanych badań. Mgr Agnieszka Młyniec jest badaczką, która nie boi się wprowadzania nowych kwestionariuszy. Potrafi je profesjonalnie przygotować.

O bogactwie zastosowanych narzędzi badawczych niech świadczy chociażby zawartość Aneksu z 20 załącznikami (na stronach 365-383).

Inny jeszcze argument na rzecz samodzielności w prowadzeniu badań naukowych przez p. Mgr Agnieszkę Młyniec nasuwa się w toku czytania rozprawy. Otóż Doktorantka nie tylko analizuje wyniki badań, ale ukazuje ograniczenia tych badań, a także, co szczególnie istotne, proponuje badania, które mogłyby pozwolić odpowiedzieć na nowe pytania pojawiające się w trakcie prac nad danym zagadnieniem. W tym duchu utrzymana jest też cała rozprawa jako historia-w-toku. Doktorantka przechodzi z jednego projektu badawczego do drugiego, pokazując, że kolejne projekty to części większej układanki. Znakomicie panuje nad przedstawianiem procedur tych badań, także w formie schematycznej.

Propozycje badań, które należałoby przeprowadzić, by pokonać ograniczenia dotychczasowych badań są świetnym udokumentowaniem samodzielności Doktorantki jako badacza. Warto przeanalizować chociażby te propozycje, które pojawiają się na końcu rozprawy (ale wiele znalazło się także po każdym z sześciu projektów badawczych).

Jakie badania należałoby przeprowadzić? Doktorantka mówi o badaniach na próbie reprezentatywnej, nie tylko z udziałem osób studiujących, i nie tylko psychologię. Proponuje badania z udziałem mężczyzn (a nie tylko kobiet), żeby móc odpowiedzieć na pytanie, w jaki sposób mężczyźni realizują swoje pragnienia w związku miłosnym (s. 362). Proponuje, by przyjrzeć się skutkom aktywacji narracyjnej kontroli zachowania u osób znajdujących się w różnych fazach dorosłości itd. Zwraca uwagę na to, że porównanie realizacji zadań życiowych w obszarze studiowania i związków miłosnych powinno w kolejnych badaniach obejmować wymiary afektywne.

Kończąc rozprawę doktorską p. Mgr Agnieszka Młyniec sugeruje kierunki dalszych badań nad teorią Narracyjnej Kontroli Zachowania. Formułuje sześć kolejnych zadań badawczych i podaje, jakie modele eksperymentalne można byłoby w przyszłych badaniach zastosować. Stawianie coraz to nowych zadań badawczych traktuję jako swoisty papierek lakmusowy umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy naukowej przez osoby ubiegające się o stopień naukowy doktora. Test ten w przypadku rozprawy Mgr Agnieszki Młyniec wypada imponująco.

Odpowiedzi aprobujące tekst rozprawy w zakresie trzech kryteriów oceny pracy doktorskiej (kryteria przytoczone na początku tej recenzji) pozwalają mi z dużą satysfakcją pogratulować Doktorantce i Promotorowi. Uznaję, że oceniana praca powinna zostać opublikowana. Dotyczy niezwykle ważnego społecznie zagadnienia, a napisana jest też językiem angażującym Czytelnika.

W konkluzji stwierdzam, że rozprawa doktorska Magister Agnieszki Młyniec, pod tytułem NARRACYJNA KONTROLA ZACHOWANIA W OBSZARZE STUDIOWANIA I BLISKICH ZWIĄZKÓW, spełnia z naddatkiem wymogi postawione wobec prac doktorskich w art. 13 Ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 84, poz. 455).

W związku z tym wnoszę o przyjęcie rozprawy przez Wysoką Radę Wydziału Psychologii SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego w Warszawie oraz dopuszczenie Doktorantki do publicznej obrony tej pracy.

Składam też wniosek o wyróżnienie rozprawy.

prof. dr hab. Barbara Bokus